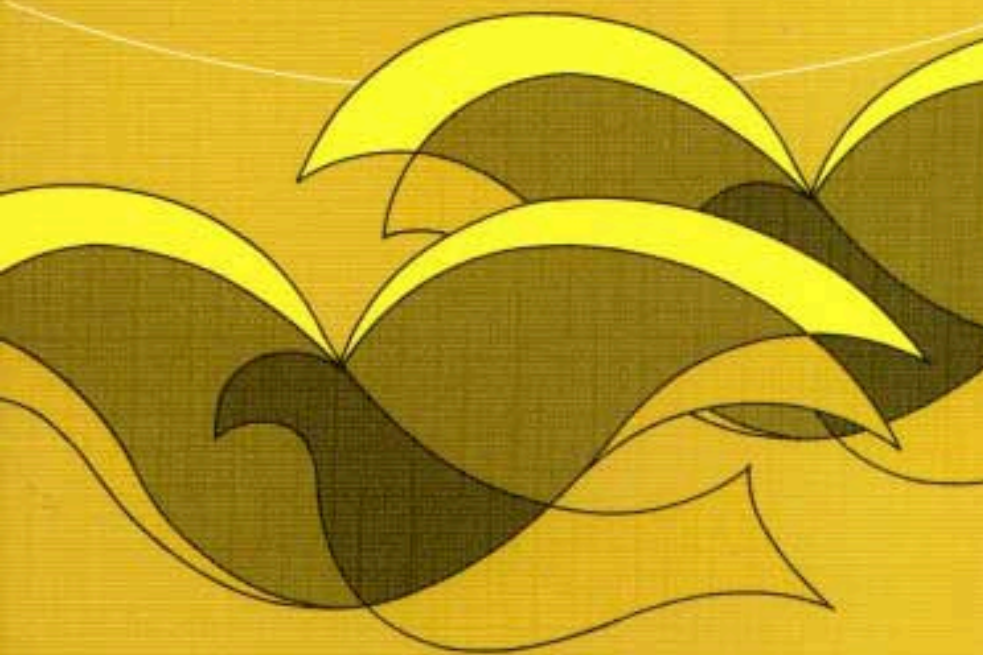

J.E. VAN DEN BRINK

DE BRIEF
AAN DE
EFEZIËRS

het geheimenis geopenbaard

J.E. VAN DEN BRINK

DE BRIEF
AAN DE
EFEZIËRS

WWW. RHEMAPRINT.NL
ISBN 90 6261 509 0

WOORD VOORAF

Dankbaar ben ik, data nu ook mijn tekst-aan-tekst verklaring van de Efezebrief is verschenen. Mijn dank geldt het enthousiaste team van 'Kracht van Omhoog', dat de verzorging van deze uitgave op zich nam, maar ook de lezers van dit blad die financieel hulp verleenden.

De Efezebrief is uitzonderlijk mooi en verheven. Zij voert de lezers naar ongekende hoogten en confronteert hen met de geestelijke realiteiten in de hemelse gewesten. De uiteenzettingen van de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen, die broeder Paulus ons hier schenkt, zijn fascinerend. Bij het herlezen van zijn brief, die ik enkele jaren geleden zorgvuldig bestudeerde, zegende ook ik de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei zegeningen in de hemelse gewesten heeft gezegend in Christus Jezus.

Ik merkte de rijkdom der bediening van Paulus op, waardoor de inhoud van het geheimenis van het Koninkrijk der hemelen ook mij werd geopenbaard. Wie deze verklaring aandachtig leest en herleest, zal zich met mij eveneens verblijden. Evenals de zwervende Hebreëen zal hij dan tot de conclusie komen, dat de volle-evangelie christenen geen blijvende religieuze plaats op aarde zoeken, maar wel het blijvende, eeuwige, hemelse Jeruzalem. Ook de strijd in de hemelse gewesten, waaraan Paulus in deze brief zoveel aandacht schenkt, is in onze tijd weer zeer actueel.

Deze verklaring van de Efezebrief heeft niet de pretentie dat zij wetenschappelijk zou zijn, hoewel ik mij op de hoogte stelde van de vakliteratuur uit allerlei kerkelijke

richtingen, teneinde de tekst zo zuiver mogelijk te kunnen benaderen. Bij mijn uitleg van de verzen ben ik evenwel niet bij de zeer geleerde theologen te rade gegaan, maar ik stelde mijn vertrouwen geheel op de leiding van de Heilige Geest, die ons tot gids is gegeven en die ook de apostel bij het schrijven inspireerde. De verschillende verklaarders, hoe bekwaam ze verder ook zijn en welke kostelijke en interessante opmerkingen zij dikwijls maken, konden mij niet bevredigen. Zij gaan immers uit van een gedachtenwereld, die zij niet kennen. Jarenlange bijbelstudie tezamen met mijn vrouw bracht mij op 'de grond des Heren' waar ons denken geheel werd vernieuwd.

Van deze brief moet in het bijzonder erkend worden, dat een ongeestelijk mens haar niet kan verstaan, omdat ze zuiver geestelijk moet worden verklaard, dat is dat voortdurend rekening moet worden gehouden met de onzichtbare wereld der geesten. Wie dit boek leest, geve hier acht op. Hij zal dan op de 'wieken' moeten gaan en zich verheffen om 'ter plaatse' te komen, waar God heeft gesproken en waar de apostel zich bewoog, toen hij op aarde een gezant was van Christus in ketenen.

Mijn wens is dat geestelijk slapende christenen zullen ontwaken en Christus hen bij het lezen van deze uitleg van de Efezebrief, heerlijk moge beschijnen.

Gorinchem, maart 1984

J.E. van den Brink

INLEIDING

De brief aan de Efeziërs behoort tot de zogenaamde gevangenschapsbrieven van Paulus. Hieronder vat men samen: Efeziërs, Filippenzen, Colossenzen, Filémon en ook 2 Timotheüs. Ze zijn waarschijnlijk niet alle vanuit dezelfde gevangenis geschreven.

Wáár Paulus gevangen zat, toen hij de Efezebrief schreef, is niet met zekerheid vast te stellen. Sommigen denken aan Caesarea en stellen dan zijn brief vóór het laatste verhoor (Hand. 25: 10). De apostel kon na zijn beroep op de keizer natuurlijk niet meer verwachten dat hij spoedig Efeze zou kunnen bezoeken.

Velen denken bij zijn gevangenschap aan Rome. Zijn brief zou dan door middel van Tychicus samen met die aan de Colossenzen en aan Filémon verzonden zijn (Ef. 6:21 en Col. 4:7). Tychicus zou persoonlijk te Colosse over de omstandigheden van Paulus verslag doen, terwijl hem ook opgedragen was zulks te doen in die gemeenten, waar de brief aan de Efeziërs het eerst zou worden gelezen (6:21,22).

Ook zijn er uitleggers die menen dat Paulus in Efeze gevangen zat. Zij beroepen zich daartoe op 2 Corinthiërs 1:8-10, waar de apostel mededeelt, dat hij bijzondere verdrukkingen in Asia had ondergaan, zodat hij zelfs aan zijn leven wanhoopte. Zijn brief zou dan niet naar Efeze zijn gegaan, maar uit Efeze afkomstig zijn. Hij zou dan waarschijnlijk de zogenaamde Laodicéa-brief zijn geweest, waarvan sprake is in Colossenzen 4:16. Uit het begin van de brief blijkt namelijk dat het adres 'te Efeze' in de Nieuwe Vertaling tussen haakjes staat. Deze

plaatsaanduiding ontbreekt in de codex Sinaïticus, in de codex Vaticanus en in een handschrift, dat bekend staat als dat van Sint Paulus. Maar in de hele catalogus van oude vertalingen komt de aanduiding 'te Efeze' wel voor.

Waarschijnlijk was deze brief dus niet aan één gemeente gericht, maar bedoeld om in een aantal kerken in Asia te circuleren. Elk van deze samenkomsten had dan een copie met de eigen naam erop ontvangen, of zelf een afschrift ervan gemaakt. Dit zou dan de oorzaak kunnen zijn dat de naam 'Efeze' in enkele handschriften ontbreekt. Zo bestond er volgens de kerkvader Origenes ook een brief aan de Romeinen zonder de teksten 1:7 en 15, waarin dus de woorden 'die te Rome zijn' en 'te Rome' ontbreken. Ook de brief aan de Galaten is zoals het opschrift luidt, aan meer dan één gemeente gericht. Het is dan vanzelfsprekend dat de vermaningen in de Efezebrief in de hoofdstukken 4-6 algemene waarschuwingen zijn, die specifiek golden voor de gelovigen in geheel Asia, die vanuit het heidendom tot bekering waren gekomen.

Wat de plaats Efeze betreft, deze lag aan de westkust van Klein-Azië en zij was ten tijde van Paulus de hoofdstad van de provincie Asia. Door het dichtslibben van haar haven en het aangroeien van de kust kwam de stad in verval en ging tenslotte onder. Deze stad was met Jeruzalem en Athene een van de heiligste steden van de oudheid. Zij was beroemd om de Artemis- of Diana-tempel, een centrum van plaatselijke, Griekse en oosterse religies. Het beeld van deze godin is bekend van oude munten, die haar tonen als de godin van de vruchtbaarheid met de metalen maanschijf als een aureool om het hoofd. De tempel waar zij vereerd werd, behoorde tot de zeven wereldwonderen. In verband met de

Artemis-cultus heette de stad 'de tempelbewaarster' (Hand. 19:35), een eretitel die door de Romeinse senaat was verleend. Tegen de berghelling was een theater gebouwd met een prachtig uitzicht over de zee (Hand. 19:29). Het kon 25.000 mensen bevatten. Een belangrijke positie had de Asiarch, 'de overste van Asia' (Hand. 19:3 1). Hij was voorzitter van de provinciale landdagen. Hij had dus een titel die gevormd was uit de naam Asia, verbonden met 'arch', oudste of voornaamste. De 'oversten' (meervoud) waren de notabelen en keizergetrouwe bestuurders. Verder kan men in Handelingen 19:35 nog lezen van 'de secretaris der stad', die de rol speelde als bij ons een burgemeester. Bij volksvergaderingen in het theater had hij ambtshalve de leiding.

Paulus heeft Efeze tweemaal bezocht: eerst in de herfst van het jaar 52 vanuit Corinthe en daarna in het voorjaar van 54. Hij predikte drie maanden in de synagoge en kreeg later de beschikking over de aula van een zekere Tyránnus, een soort rector van wat wij zouden noemen de universiteit van Efeze (Hand. 19:8-10).

Er waren in deze occulte hoofdstad heerlijke dingen gebeurd. Wij denken aan de doop in de Heilige Geest van de twaalf discipelen van Johannes de Doper, aan de buitengewone krachten die God deed door de handen van Paulus, zodat vele zieken genazen en de boze geesten uitvoeren. Verder aan het fiasco van de zonen van Sceva, die tevergeefs een demon trachtten uit te drijven in de naam van Jezus, en niet te vergeten het verbranden van de toverboeken, een resultaat van de krachtige wasdom van het woord des Heren. De felle tegenstand komt uit in het tumult van de zilversmeden, die hun handel in afgodstempeltjes zagen teruglopen. Wij noemen ook het ontroerende

gesprek dat Paulus op zijn zogenaamde derde zendingsreis te Miléte had met de oudsten van de gemeente te Efeze. Nergens wordt Paulus zo natuurgetrouw weergegeven als in dit gesprek (Hand. 20:17-38).

Uit de brief aan de Efeziërs zou men kunnen opmaken dat de lezers aan Paulus niet bekend waren (1: 15 en 3:2-4). Wij missen ook elke zinspeling op een persoonlijke band van de apostel met de geadresseerden, in het bijzonder de bekende persoonlijke groeten aan het slot, wat te verklaren is als deze brief aan meerdere gemeenten is gericht.

De brief aan de Romeinen en die aan de Efeziërs behandelen beide dogmatische onderwerpen. De eerste zet de relatie uiteen van de gelovige met Christus, met diens dood en opstanding. Hij werpt licht op de problemen van zonde, wet, genade en gerechtigheid, op de werkwijze van de zondemachten in de gebonden mens, maar ook op de overwinning door de Geest des levens. Hij wijst zelfs op de openbaring van de zonen Gods die eenmaal de zuchtende schepping zullen vrijmaken.

De brief aan de Efeziërs is bovenal gericht tot hen die geestelijk leven, die overgeplaatst zijn in de hemelse gewesten. Deze brief is van een 'hoger' niveau. De lezers kennen het geheimenis van het Koninkrijk der hemelen en worden opgeroepen tot de strijd met de machten der duisternis. Het gaat er hier niet om judaïserende opvattingen te weerleggen, zoals die voorkwamen in het houden van de sabbat of bij de besnijdenis, maar om de gemeente van Jezus Christus, de tempel in de geestelijke wereld, te bepalen bij haar hemelse roeping. Het gaat om de onzichtbare kerk, om de innerlijke mens die gesterkt moet worden door de Heilige Geest. De vernieuwing van denken gebeurt doordat de ogen des harten verlicht

worden. Deze verjonging door de geest van het denken betekent dan dat er andere contacten in de geestelijke wereld worden gelegd.

Men wandelt niet meer in de ijdelheid van een verduisterd gedachtenleven, maar heeft gemeenschap met de Heilige Geest, die de nieuwe mens tevoorschijn brengt, die geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid. Een jaar tevoren schreef Paulus aan de Corinthiërs nog over het kruis als een grenspaal, over de eerste en over de laatste Adam, maar nu is er sprake dat de zonen Gods bewust mede-erfgenamen, medeleden en medegenoten zijn van allerlei geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten.

Paulus is hier bij uitstek de volle-evangelieprediker, die schreef over het mysterie van Christus, dat nooit aan vroegere geslachten werd bekend gemaakt. Hiermee trad hij in de voetsporen van de Heer zelf, die verkondigde wat sinds de grondlegging der wereld verborgen was gebleven, namelijk de juiste kennis van de geestelijke wereld. Geen wonder dat zijn toespraken 'aangaande het Koninkrijk Gods' te Efeze botsten met de gedachtenwereld van de synagogebezoekers. Daarom moest hij zich losmaken en zich met zijn discipelen afzonderen terwille van de hoge weg (Hand. 19:810).

Paulus was een apostel en een begenadigd profeet des Heren. Toch schreef hij niet vanuit de hoogte maar richtte zich als een broeder tot zijn medegelovigen. Dezen moesten bij het lezen van zijn brieven overtuigd worden van de waarheid. De apostel dicteerde de gemeente niet en gebruikte zelden de formule, die eigenlijk geen eigen inzicht en opvatting mogelijk maakt: 'Zo zegt de Heer!'